DE CURAÇAOSCHE COURANT

Deel XVIII. | ZATURDAG den 6den FEBRUARY 1830. | N.° 5

Gedrukt en Zaturdag's morgen uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

DE Directeur ad-interim in Rade van Policie over de kolonie Curaçao, Bunaire en Aruba; &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal wy in overweging hebben genomen:

Eerstelyk. Dat het kennelyk is het bestaan van een algemeen verbod in het moederland tegen het aannemen van donatien, legaten of dergelyken door Bestuurders of Administrateurs van kerken of armen kassen, zonder vooraf de toestemming van de benoegde autoriteit daartoe te hebben verzocht en verkregen.

Tweedens. Dat een dergelyk algemeene maatregel in deze kolonie als nodig en raadzaam moet worden beschouwd.

Derdens. Dat deze maatregel van dien aard is dat dezelve onverwyld behoort in werking gebragt te worden.

Zoo is het dat wy hebben goedgevonden en besloten, onder nadere vereischte goedkeuring, vast te stellen, gelyk hierby wordt vastgesteld: dat geene kerkbestuurders en Administrateurs van kerken, armen of andere publieke kassen zullen vermogen giften of geschenken, onder welke benaming ook, en evenmin legaten of erfenissen aan de kerken of kassen onder hun bestuur, beheer of administratie gegeven, geschonken of vermaakt, te aanvaarden of aantenemen alvorens door hen de toestemming van Directeur in Rade van Policie zal zyn verzocht en verkregen; en welke toestemming niet zal verleend worden dan na dat het Gemeente Bestuur omtrent de zaak zal zyn gehoord.

Gearresteerd op Curaçao den 21sten January 1830, het 17de jaar van Zyner Majesteits Regering.

De Directeur ad-interim in Rade voormeld,
(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.
In kennisse van my,
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad op Curaçao den 25sten daaropvolgende.
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Algemeene Secretary te Curaçao,
den 22sten January 1830.

DE HoogEd. Gestr. Heer Directeur dezer kolonie heeft aan de personen van Claude François Römer en Daniel Dacosta Gomez de la Penha admissie verleend om het beroep van Makelaar op dit eiland uitteoefenen en hebben dezelve den vereischten eed in die betrekking afgelegd.

Ter ordonnantie,
W. PRINCE, Sec.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 5den February 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand February zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger dan 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

DE Administrateurs van het Garnizoen dezes eilands, brengen mits dezen andermaal ter kennis van alle belanghebbende, die genen namelyk dewelken eenige rekeningen of pretentien van gedane leverantien met of zonder contract, ten behoeve van het Garnizoen, en ten laste der Administrateurs voormeld mogten hebben, gehouden zullen zyn zoodanige rekeningen ongekwiteerd in duplo, en op een half vel ordinair schryfpapier gesteld vóór of op den 1sten van iedere maand ten Kantore van den Kwartiermeester binnen het Fort Amsterdam, inteleveren, ten einde nog in de eerste dagen van die maand betaling te kunnen erlangen; terwyl almede de Echtgenooten van overledene Officieren aan dewelke pensioen of gratificatie is toegestaan worden verwittigd dat de Attestatien de Vita daarvoor uiterlyk op den 4den der eerste maand van het kwartaal zullen worden ingewacht en zoo vervolgens alle drie maanden geregeld; terwyl geene andere rekeningen of pretentien zullen worden aangenomen dan de zoodanigen als waarvan het model alhier is volgende.

Curaçao		
1830.		De Administrateurs van het
Jan.		Garnizoen te Curaçao Debet
	Aan	
	Voor	

Curaçao den 21sten January 1830.
Op last van de Administrateurs voornoemd,
De fungerende Kwartiermeester,
J. M. VAN EPS, 1e. luit. adjt.

Publieke Verkooping.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als speciale gemagtigden van Mevrouw Dewed. CORNELIS RINGELING, zullen op Maandag den 8sten February aanstaande by Publieke Opveiling op zeer voordeelige conditien doen verkoopen: den opstal van een Huis, benevens verdere Afdakken, Gebouwen, Pakhuizen en Regenbakken, gelegen aan de Overzyde dezer Haven in de 4de Wyk No. 121.

G. VOS, Jz.
B. A. CANCRYN.

Den 22sten January 1830.

Publieke Verkooping.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als Testamentaire Executeur en Exechtricen over den Boedel en Nalatenschap van wylen Mevrouw Dewed. JOHANNES A. ENGELBRONN, zullen op den 8sten February aanstaande by Publieke Opveiling doen verkoopen: den opstal van een twee verdiepings Huis en Gronden, &c. gelegen aan de Overzyde dezer Haven in de 2de Wyk No. 92.—Als mede eenige Meubelen, Huiscieraden, &c.

B. A. CANCRYN.
JOHANNA E. MUYS.
MARGARITHA W. ENGELBRONN.

Den 22sten January 1830.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekende door het Gouvernement geadmitteerd zynde als Beëedigd Makelaar, neemt de vryheid zyne diensten aan het Geëerde Publick en aan zyne Vrienden in het byzonder aantebevelen; kunnende zy zich van eene prompte Bediening verzekerd houden.

DANIEL DACOSTA GOMEZ DE LA PENHA.

Den 22sten January 1830.

Edictale Citatie.

OP speciale last en autorisatie van den HoogEd. Gestrengen Heer Jonkheer Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur ad-interim over de kolonie Curaçao, Bonaire en Aruba, en Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Brengt Mr. J. B. Gravenhorst, Commissaris van Policie, belast met het Publieke Ministerie, ter kennis van allen die het zoude mogen aangaan.

Dat eene gearmeerde brik, gevoerd door zekeren John Ure, op den 20sten October 1828, onder Buenos-Ayrische vlag en onder den naam van Belivar alhier binnen gevallen is; dat dezelve even als een koopvaardyschip eenige koffers met droge goederen ingeklaard heeft; dat kort na derzelver aankomst eene brik met name Coradina door dezelve bemagtigd onder eenen prysmeester mede deze haven binnen geloopen is; dat by vertooning der scheepspapieren der eerstgemelde nogthans suspicie ontstaan is dat dezelve op eene onwettige wyze was uitgerust geworden en derzelver voornoemde bevelhebber zich aan zeeroovery of daaraan geassimuleerde daden zoude hebben schuldig gemaakt; dat een nader onderzoek dit vermoeden bevestigende, tegen den voornoemden bevelhebber ter zake too even vermeld, criminele procedures gevoerd zyn, getendeerd hebbende tot oplegging der by de alhier bestaande wetten vastgestelde straf, confiscatie der voorz. gewapende brik en restitutie der aangebragte goederen, en van het zoogenaamde prysvaartuig, als onwettig genomen en bemagtigd, aan de vorige eigenaars of derzelver regthebbende.

Dat hangende dezelve procedures zoo de voormelde goederen als de zoogenaamde prys Coradina tot voorkoming van schade *ad opus jus habentium*, krachtens een regterlyk besluit, by publieke opveiling verkocht zyn geworden.

Dat vervolgens eene condemnatoire sententie door den Edelen Achtbaren Raad van Civile en Criminele Justitie dezes eilands, dewelke in deze zaak kennis genomen heeft, op den 3den November 1829 gewezen is; dat uit krachte derzelve sententie de opbrengst der meergenoemde goederen, dewelke ingevolge het logbook of Journaal des voorzeiden kapers op den 6den September 1828 uit een Genueesch vaartuig met name Diana genomen zyn, als mede het netto provenu van de brik Coradina dewelke ingevolge het voorz. *logbook* ten tyde der bemagtiging (den 19den July 1828) gevoerd was door Schipper —— las Cazas van Havana uitgevaren en bestemd naar St. Thomas op de kust van Afrika, moeten worden gehouden ten behoeve van de genen die volgens vigerende landswetten regt of aanspraak daarop hebben en dien ten gevolge.

Doet de voornoemde waarnemer van het Publieke Ministerie aan allen en eenen ieder, zoo alhier te lande als elders wonende, adverteren, dat de genen die vermeenen mogten eenig regt, actie of pretentie te hebben op de voornoemde goederen als mede op de voorzeide brik Coradina, gehouden zullen zyn dezelve hunne actie of pretentie, de zoodanigen alhier te lande wonende binnen den tyd van acht dagen en die elders wonende binnen den tyd van negen maanden, van heden afterekenen, aan den voormelden Commissaris van Policie belast met het Publieke Ministerie te komen op en aangeven.

DAGVAARDENDE

De voorz. waarnemer van het Publieke Ministerie al de genen die deswege in gebreken mogten blyven, voor den Edelen Achtbaren Raad van Civile en Criminele Justitie dezes eilands, ten einde aldaar staande rolle hunne actie of pretentie met de behoorlyke verificatien van dien intebrengen, op pœne dat tegen de non comparanten zal worden geprocedeerd by defaut en verstek van actie en injunctie tot perpetuum silentium.

Aldus voor de eerste maal gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao den 18den January 1830.

Den 25sten dito voor de tweede maal.

Den 1sten February voor de derde en laatste maal.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Accordeert met deszelfs origineel,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Algemeene Secretary te Curaçao,
den 1sten February 1830.

BY resolutie van Zyne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen dd. 9den January dezes Jaars No. 12-11, zyn herkozen en op nieuw benoemd :—

De Heer D. Beevers tot Lid van den Raad van Policie op dit eiland

en

De Heeren A. W. Hellmund en M. Römer tot Leden van den Gemeente-Raad alhier.

Ter ordonnantie,
W. PRINCE, Sec.

BEKENDMAKING.

DE Boekhouder Controlleur brengt ter kennis van hun die ten behoeve van het Algemeen Bestuur aan 's Ryks Magazyn leverantien doen, dat de Rekeningen daarvoor uiterlyk tot den derden van ieder maand in duplo op het Kantoor van den Algemeenen Magazynmeester zullen worden aangenomen ; ook kan men den vorm der rekeningen zoo als dezelve voortaan behooren ingeleverd te worden, op gezegd Bureau bezigtigen.

J. PH. BOSCH.

Den 29sten January 1830.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 5den February 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 20 Oncen voor 15 Centen ; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op poene als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

Publieke Verkooping.

DE ondergeteekende zal op Maandag den 8sten der aanstaande maand February, vóór de Woonhuis alhier, by publieke Opveiling doen verkoopen :

Een Woonhuis, staande en gelegen in den hoek van de Breede Straat, 1ste Wyk No. 37.

Eene Schoener genaamd Louisa, met Inventaris, en eenige Tuin en Huisslaven.

FRANS ROJER.

Den 28sten January 1830.

Publieke Verkooping.

OP Maandag den 22sten February 1830 : eene Plantagie genaamd Noordkant, liggende in de Oost Divisie 3de District ; alsmede een party Ladiensche Slaven.

De bovengemelde Plantagie is echter uit de hand te koop ; en voor verdere narigt en voordeelige konditie, gelieve men zich te vervoegen by de ondergeteekende

Weduwe ABM. PEREDO.

Den 28sten January 1830.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JANUARY.

30. golet Felix, Montaños, Puerto Cabello

FEBRUARY.

2. bark Margaritha, Ramonge, Coro
golet Anthoinette, Simon, St. Thomas

UITGEKLAARD—JANUARY.

30. brik Gouv. Generaal von Scholten, Reed,

FEBRUARY.

2. golet Irene, Hansen,
3. bark Victoria, Tineo,
golet Drie Zusters, Peron,
4. —— Favorite, Danies,
—— Dos Amigos, Balliaite,
5. —— La Mouche, Arnaud,

Verleden Maandag den 1sten dezer is de verjaring des geboorte dags van Hare Koninklyke Hoogheid Louisa Augusta Wilhelmina Amalia, Prinses van Pruissen, Gemalin van Z. K. H. Prins Frederik der Nederlanden, met de gewone plegtigheden in deze kolonie gevierd geworden.

Wy hebben een Courant van St. Thomas van den 23sten January ll. ontvangen, behelzende dat het Spaansche gouvernement in onderhandeling is met dat van Hayti voor de teruggave van het Spaansche gedeelte van St. Domingo aan Spanje. Vier Millioenen Pattientjes zullen moeten betaald worden ter goedmaking der onkosten welke Spanjen [illegible] Hayti veroorzaakt [illegible] *Gaviña* [illegible] missaris *D*[illegible] na aangekomen [illegible] Prince, ten [illegible] te treffen.

Te [illegible] in de [illegible] Courant [illegible] der Britsche West Indische eilanden [illegible] voor den handel der Vereenigde Staten.

De lezers van dit Weekblad zich misschien nog herinneren dat wy eens een artikel uit Duitsche Couranten getrokken in dit Weekblad hebben geplaatst, waaruit bleek dat er eene schaarste van zout in Duitschland en Zwitserland begon te heerschen en dat men met groote onkosten het zout moest gradueren uit bronnen die weinig ryk in zoutdeelen zyn.

Wanneer nu het voorstel van den Koning aan de Tweede Kamer der Staten Generaal om zout voor transito in het moederland te voeren, aangenomen wierd, zoude daaruit eene bron kunnen geopend worden, waardoor ons zout op de Duitsche en Zwitsersche en andere vreemde markten zou kunnen gebragt worden.

TWEEDE KAMER DER STATEN GENERAAL.

'S GRAVENHAGE.

Zitting van Zaturdag van den 24sten October 1829.

De Voorzitter brengt ter kennis van de vergadering, dat bij hem ingekomen zyn de navolgende stukken :

1. Eene koningiyke boodschap, ten geleide van een ontwerp van wet, strekkende, om het van buiten 's lands ingevoerde ruwe zout toe te laten tot opslag in de entrepots, vastgesteld by de wet van 31 Maart 1828. Dit ontwerp is verzeld van eene memorie van toelichting.

Beide deze stukken zyn van den navolgenden inhoud :

WIJ WILLEM, enz.

Alzoo Wy in aanmerking hebben genomen, dat het stelsel van vryen in- en weder uitvoer ter zee, door middel van publiek entrepot, vastgesteld by de wet van den 31sten Maart 1828 (*Staatsblad No.* 10), bereids gestrekt heeft tot bevordering van handel en scheepvaart en, by meerdere ontwikkeling en bestendiging, daaraan hoe meer bevorderlyk kan zyn ;

En willende, voor zoo verre zulks met de zekerheid van 's Ryks regten en accynsen bestaanbaar is, ook meer in het algemeen die middelen beproeven, welke tot vermeerdering van den handel in ruw zout kunnen leiden ;

Zoo is het, dat Wy, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, by uitbreiding en wyziging in zoo verre der wet van den 21sten Augustus 1822 (*Staatsblad No.* 35), regelende den accyns op het zout, te bepalen, zoo als bepaald wordt by deze :

Art. 1. Voortaan zal het van buitenlands ter zee ingevoerde ruwe zout worden toegelaten tot opslag in de algemeene entrepots, welke, ten gevolge der wet van 31 Maart 1828 (*Staatsblad No.* 10), door Ons als zoodanig erkend zyn of zullen worden, voor zoo verre die daartoe geschikte gelegenheid aanbieden. De toelating, welke uit kracht van evengemelde wet zal plaats hebben, zal het genot aanbrengen van de gunst aan de entreposering verbonden by de algemeene wet van den 26sten Augustus 1822 (*Staatsblad No.* 38), behoudens hetgeen hierna in artikel 2 en 3 is voorgeschreven.

2. Geen inslag in of uitslag uit het entrepot, noch overschryving van den eenen inbrenger op den anderen, zal kunnen geschieden in eene mindere hoeveelheid dan van vyf duizend ponden.

3. By weder uitvoer ter zee zal de vrydom van accyns alleen genoten worden, wanneer het zout zich los of gestort aan boord bevindt.

4. Het ruwe zout, hetwelk op den voet der wet van 21 Augustus 1822 (*Staatsblad No,* 35) onder doorloopend crediet voor den accyns, in de zeehaven-plaatsen zal wezen of worden opgeslagen, zal voortaan, zonder idere voorloopige vergunning der administatie, dan die van den Gouverneur der provincie, uit die haven weder ter zee kunnen worden uitgevoerd, met afschryving van den accyns, mits los of gestort en in geen mindere hoeveelheden dan van vyf duizend ponden.

5. Het op den voet van het voorgaande artikel uitgevoerde ruwe zout, wordt ontheven van het uitgaande regt, daartoe bepaald [illegible] der regten op den [illegible]

Lasten bevelen, enz.

Toelichtende Memorie by het ontwerp van wet tot toelating van het ruwe zout in de de algemeene entrepots.

Toen in den verleden jare het ontwerp eens stelsels van vrye entreposering, hetwelk door de wet van den 31sten Maart 1828 (*Staatsblad No.* 10) bekrachtigd is, in overweging genomen werd, kon men zich, wel is waar, op bespiegelende gronden, gunstige gevolgen van dien maatregel voorspellen, maar de stempel der ondervinding ontbrak er nog aan, om de waarde van het bedoelde stelsel te bevestigen. Het Gouvernement heeft met oplettendheid nagegaan, welken indruk, gevolgen en vooruitzigten die maatregel te weeg bragt, en heeft daaruit de verzekering bekomen dat, zoo wel binnen als buiten 's lands, dezelve te regt wordt beschouwd als de hefboom, waardoor handel en scheepvaart tot eenen hoogen trap van leven en welvaren kunnen opgebeurd worden. Deze gunstige beschouwing heeft zich reeds door daadzaken bevestigd, en, door die ondervinding geleid, is de Koning bedacht geweest, om, door toepassing van den bedoelden maatregel ook op het ruwe zout, denzelven eene ruime uitbreiding te geven.

Het ruwe zout toch is, by de in kracht zynde wet op die aan accyns onderworpen specie, niet tot het genot van entrepot toegelaten, en daardoor krachtens § 3 van art. 90 der algemeene wet op den ophef der regten en accynsen, daarvan uitgesloten.

By de speciale wet van 21 Augustus 1822 (*Staatsblad No.* 35), is bepaald, dat geen uitvoer van ruw zout mag geschieden, dan in zeer byzondere gevallen en met consent der administratie.

Ten gevolge dezer beide bepalingen, is de zouthandel meer eenen tak van passiven handel geworden, tot aanvoer voor de behoeften der binnenlandsche consumtie.

Ondertusschen kan by veranderde omstandigheden, dat zoo belangryk artikel een voorwerp van wederuitvoer-handel worden en een sterken steun aan de scheepvaart toebrengen ; en het is hierom dat de 1, 2 en 3 artikelen van het ontwerp van wet de strekking hebben om, alleen onder de geheel onvermydelyke voorzorgen tegen misbruik, de nederlage in het algemeen entrepot en de vrye wederuitvoer uit hetzelve ter zee, voor het ruw zout te vergunnen.

By art. 4 wordt de wederuitvoer mede wettelyk toegekend uit de zeehaven-plaatsen, zonder dat daartoe een speciaal consent van de Hoofd-Administratie vereischt wordt. Zoo als art. 30 der wet op het zout thans spreekt, is de uitvoer van ruw zout in den regel verboden, en is de toestemming daartoe de uitzondering op dien regel.

In allen geval werd door het tydverloop tot de aanvraag en de toestemming en het onzekere daarvan, niet zelden eene expeditie verhinderd, waaraan, door de goedkeuring des Gouverneurs van de provincie alleen verpligtend te maken, zal zyn te gemoet gekomen.

Door de afschaffing der uitgaande regten, hoe gering ook, en niet meer dan 5 cents per 100 pond bedragende, en welke afschaffing by art. 5 voorgesteld is, wordt ook de wederuitvoer ter zee, met afschryving uit bergplaatsen onder doorloopend crediet voor den accyns, gelyk gesteld met dien uit entrepot.

Op deze wyze worden aller belangen zoo veel mogelyk vereenigd, en een nieuwen weg geopend tot vermeerdering van handel, scheepvaart en welvaren, zonder dat daardoor de zekerheid van 's Ryks belastingen in de waagschaal gesteld wordt.

Rome, Sept. 19.—Sedert acht dagen zÿn meer dan 200 Jezuiten naar Sardinië en Modena vertrokken; het schÿnt dat de Jezuiten te Turin en te Reggio versterking noodig hebben. De eerwaarde vader *Roothaan*, het welzÿn van zÿn geboorteland wenschende te bevorderen, is voornemens eene Jezuitsche expeditie naar de Hollandsche volkplantingen te doen vertrekken.—Tegen het einde van den aanstaanden winter, zullen 24 apostels naar Sumatra vertrekken, ten einde er op nieuw de weldaden van het heilige Katholÿke geloof te verbreiden; terwÿl 24 anderen dezer geestelÿke vaderen zich naar het eiland Borneo zullen begeven. God geve dat de generaal der Jezuiten, bezield door eenen heiligen ÿver, gezamenlÿk met alle zÿne strÿdbare scharen, voor altoos onze Apostolische en Roomsch-katholÿke streken verlaten moge, om zich voor immer het zÿ naar Afrika of naar Azie te begeven, waar hÿ millioenen zielen van de verdoemenis zoude kunnen redden, en zich eenen onsterfelÿken roem verwerven.

—

's Gravenhage, Oct. 3.—Wÿ vernemen dat de heer *van Gobbelschroÿ*, minister van binnenlandsche zaken, de versierselen van de groote Christus-orde van den Heiligen vader ontvangen heeft. *Deze tÿding is stellig waar.*

Ziedaar eenige nadere bÿzonderheden, ten aanzien van den ontzaggelÿken diefstal, die het onderwerp van alle gesprekken uitmaakt. De juwelen namelÿk waren in eene commode ingesloten, welker bovenste lade met zwart fluweel uitgelegd was en een glas er boven op, zoo dat men gemakkelÿk de kostbaarheden kon zien zonder de commode open te doen; de dieven hadden dus niet anders noodig, dan het glas stuk te breken.

Intusschen is het zeer zonderling dat een aantal juweele sieraden door de dieven niet mede genomen zÿn, en zÿ zich integendeel hebben meester gemaakt van verschillende papieren en wel, naar men verzekert, onder anderen van het testament van wÿlen de Keizerin, moeder der Vorstin.

De diefstal werd Zaturdag 's ochtends het eerst ontdekt door een knecht die de kamers boent, die daarvan den huisbewaarder kennis gaf; deze liep er dadelÿk berigt van geven aan den Heer Secretaris der Vorstin, die zich oogenblikkelÿk bÿ H. K. H. naar buiten te Terveuren begaf. De Vorstin kwam dan ook weinige oogenblikken daarna te Brussel aan, daar de Prins echter afwezend was, zoo werd de aangifte aan de policie niet dan zeer laat gedaan.

De waarde van den diefstal wordt op vier millioen begroot.

—

Wat verstaat men onder de benaming Zuid Amerika.

Het aardrÿkskundig begrip nopens Amerika is geenszins zoo bepaaldelÿk vastgesteld, als men gemeenlÿk zulks wel gelooft; het onmetelÿk groot schier-eiland, dat zich Zuidwaards van de West-Indische zeeën in den form van eenen ongelÿkzÿdigen driehoek tusschen de Atlantische zee en den stillen Oceaan (*) tot aan de Zuidzee uitbreidt, is door de natuur in deszelfs begrenzingen aangewezen; maar op de landtong, die Zuid-Amerika met Noord Amerika verbindt, kan de grensscheiding willekeurig worden bepaald. Neemt men het scheidspunt op 300° lengte van de Ferro-Eilanden, alsdan berooft men de Republiek Columbia van een geheel Departement (Panama), hetwelk ook reeds tÿdens het Spaansch beheer tot het Vice-Koningrÿk Grenada, in eigenlÿke Zuid-Amerika, gerekend werd. Neemt men de geenszins aangenomene, nog onbepaalde begrenzing (bÿ den *golfo dolce*) tusschen de Republieken Columbia en Centro-Amerika, (eigenlÿke tusschen het Departement Panama en den Staat Costarica) en derhalve ongeveer de 294-ste Lengtegraad, tot scheidslinie tusschen Zuid-en Noord-Amerika, aan, alsdan liggen de Republieken Centro-Amerika en Mexico in Noord-Amerika; eene meening die elk bewoner aldaar oogenblikkelÿk tegenspreekt (†), en die dus ook slechts verwaring te weeg brengt. Laat men, echter, de Republieken Centro-Amerika en Mexico bÿ *Zuid-Amerika*, dan is deze schikking met het spraakgebruik overeenkomstig, want door geheel Amerika, verstaat men onder Noord-Amerika blootelÿk de vereenigde Staten en de Noordwaarts van dezelven liggende Britsche Provinciën; het zonde derhalve beter zÿn, dat men het thans in Amerika aangenomen spraakgebruik algemeen volgde, en alle voormalige Spaansche Koloniën van het vaste land, met Brazilie, derhalve alle van uit het Pÿreneesch schier-eiland bevolkte landen, met den naam *Zuidelÿk Amerika* (*America dèl sud, southern America*) aanduidde, waaruit alsdan een aardrykskundig begrip ontstaan zoude, dat, als natuurlÿke verdeeling niet geheel te verwerpen zoude zÿn, want de 30ste graad Noorder-Breedte zoude in dat geval ongeveer de grenslinie daarstellen.—Waarschÿnlÿk zullen de Vereenigde Staten, eenmaal, hetzÿ dan vroeger of later, ook voor de politieke vaststelling dezer grenslinie zorg dragen, dewÿl Santa Fé (Nieuw-Mexico) en de Noordwaarts van de 30° N. B. liggende Havens St. Francisco &c. in Nieuw-California aan den stillen Oceaan, verre weg meer tot Staten van Noord-Amerika, dan tot gedeelten van het Mexicaansch verbond geschikt zÿn; reeds tegenwoordig is de karavan-handel naar die plaatsen zeer aanzienlÿk, en de stichting van het nieuw gebied aan den stillen Oceaan, (Oregon) heeft duidelÿk het oogmerk aan den dag gelegd, om zoo schielÿk mogelÿk over het rotsgebergte en over de *Rio bravo del Norte* magtvol voort te schrÿden. In hoe korten tÿd hebben niet de Noord-Amerikanen zich de Florida-gewesten toegeëigend?

(*) *Mare pacifico, pacific Ocean*, dus noemen de volken (Spanjaarden en Engelschen) die de gezegde zeeën het eerst bevoeren, de vervaarlÿk groote, westwaarts van Amerika gelegene, watervlakte. Andere namen, met welke sommige, vooral Duitsche, schrÿvers haar bestempelen, geleiden tot misverstand en verwarring.

(†) Wanneer men eenen Mexicaan uit onze Aardrÿkskundige beschrÿvingen aantoonen wil, dat zÿn land tot Noord-Amerika behoort—lacht hÿ overluid.

—

Geschiedkundige aanteekeningen, betreffende de Argentÿnsche Republiek.

De eerste door Buenos-Aÿres tot herwinning zÿner onafhankelÿkheid, met een vruchtbaar gevolg, volbragte schrede, werd gedaan op den 25 Mei van het jaar 1810, toen de Spaansche Onderkoning afgezet, en eene *Junta Gobernativa* ingesteld werd, die uit 9 leden bestond en *Don Cornelio de Savedra* tot voorzitter had. Op den 23 January 1811 werd de Junta ontbonden en *Savedra* tot de vlugt gedwongen. De Junta werd opgevolgd door een *uitvoerend bewind* uit 4 personen bestaande, hetwelk echter in October 1812, ten gevolge van eenen opstand van het krÿgsvolk met een ander, uit 3 personen zamengesteld, bestuur verwisseld werd, aan hetwelk men den naam *El Gobierno Superior* toevoegde.—Op den 30 January 1813, werd te Buenos-Aÿres eene *souvereine constituerende Vergadering* bÿéén geroepen. Nu werden de Spaansche vlaggen en kokardes afgeschaft, en de muntstukken met het wapen der Republiek gestempeld. De vergadering herkoos twee leden van het laatst bestuur, verving de plaats des derden door eene nieuwe benoeming, en stelde Don *Carlos Alvear* tot haren voorzitter aan. Op den 31 December van hetzelfde jaar, werd het *Gobierno Superior* vernietigd, en *Señor Posados*, met eenen ter zÿner ondersteuning hem toegevoegden *Raad* van zeven leden, tot *Opper-Bewindhebber* benoemd. Toen in 1815 *Posados* zÿn bestuur nederlegde, volgde hem Graaf *Alvear* op die echter aldra van zÿne bediening afstand doen, en naar buiten 'slands vlugten moest. Op den 16 April 1816 nam de Generaal *Rondeau* zÿne plaats in, en, in vervanging der souvereine constituerende Vergadering, werd eene *opmerkende Junta* ingesteld, welker eerste roeping strekte, om een *nationaal Congres* zaam te brengen, hetwelk de geheele natie vertegenwoordigde. Ten einde niet de ÿverzucht der Provinciën tegen Buenos Aÿres gaande te maken, werd besloten dat het Congres in Tucuman zoude gehouden worden. Op den 9 July van hetzelfde jaar, *verklaarde dit Congres de Vereenigde Provinciën van La Plata vrÿ en onafhankelÿk*, en benoemde op denzelfden dag den Generaal *Puyrredon* tot *Opper-Bewindhebber* der Republiek. Later werd het Congres naar Buenos-Aÿres verlegd.—Van het einde des jaars 1819, tot op het jaar 1821, trokken zich de Provinciën van hare verbindtenis met de centrale regering terug, en voerden elke bÿ zich afzonderlÿk eene van de overige Provinciën onafhankelÿke orde van zaken in. Niettegenstaande deze afscheiding der Provinciën, bleef de regering van Buenos-Aÿres, het eenigst kanaal door hetwelk met buitenlandsche mogendheden onderhandeld kon worden. Het volk van Buenos-Aÿres, de nadeelige werkingen eener altÿd dobberende regering moede, bekleedde nu met het hoogst gezag den Overste Don *Martin Rodriguez*, en benoemde Don *Bernardino Rivadavia* tot Secretaris voor de buiten-en binnenlandsche zaken. Gedurende de eerste drie jaren van het door Don *Rodriguez* gevoerde bewind, werd de aandacht der regering, die vroeger zich alleenlÿk den voortgang der vrÿheid in Chili en Peru ten doel stelde, voornamelÿk op de verbetering harer eigene aangelegenheden gevestigd. Het leger werd tot op eenige honderd man reguliere troepen ingekort; de vrÿbuiterÿ ter zee werd [illegible] de sluikhandel grootendeels [illegible] won de Handel een verjongd leven. [illegible] vernieuwde werkzaamheid; ÿver en [illegible]heid, die, vroeger, niets minder dan algemeen waren, begonnen nu, in iederen tak van openbaar beheer, hunnen invloed te doen gelden. De opvolger van Don *Rodriguez*, de Generaal *de Las Heras*, volgde dezelfde gezonde staatkunde. Toen de overige Provincien zich van de heilzame gevolgen eener goede regering overtuigd hadden, gaven zÿ het verlangen te kennen, zich weder met Buenos-Aÿres te vereenigen, en verklaarden zich bereid om Afgevaardigden tot een Algemeen-Congres op te zenden, hetwelk, volgens hare voorslagen, te Buenos-Ayres zoude gehouden worden. Op den 16 December 1824, kwam dit Congres dan ook werkelÿk te zamen. In December 1825, keerde *Rivadavia* van Engeland terug, als de overbrenger van het geratificeerde Handels-en Vriendschaps traktaat tusschen Groot Brittannië en de Vereenigde Provinciën van Rio de la Plata. Op den 7 February 1826 werd hÿ tot Voorzitter der Vereenigde Republiek gekozen, en aan hem de [illegible] beering derzelve opgedragen. [illegible] December 1825 had, [illegible] Keizer van Braziliën, ter zake der Provincie Banda-Orientalis, aan Buenos-Aÿres den oorlog verklaard, op welke, den 3 January, de oorlogsverklaring der Republiek was gevolgd, met welke de overige Provinciën volkomen gemeene zaak maakten.—Door de, bÿ den aanvang van 1827 bewerkstelligde zending van Don *Garcia* naar Rio-Janeiro, ten einde den vrede weder te bemiddelen, had *Rivadavia*, ofschoon hÿ het door dezen gezant gesloten Traktaat niet ratificeerde, 's volks gunst verbeurd, en moest hÿ zÿne waardigheid nederleggen. Kort daarop werd het Congres ontbonden, en sedert bestuurden de la Plata Provinciën, die thans, uitgenomen Monte-Video, eene souvereine Verbonds-Republiek vormen, zÿn: Buenos-Aÿres, Cordova, Corrientes, Entre Catamarca, Mendoza, Misiones, Rioja, Salta, Sant Jago del Estero, Santa Fé, San Juan, San Louis, Tucuman en Tarya Rios. De ontbinding der Algemeene Regering maakte het voor Buenos-Aÿres noodzakelÿk, eene provisioneele wetgeving in te stellen, hetwelk op den 3 Augustus 1827 plaats greep. De Generaal *Dorrego* werd, niet zoo zeer uit vrÿe volkskeuze, dan wel uithoofde hÿ als de lieveling der overige Provinciën werd beschouwd, tot Gouverneur gekozen, maar op den 1 December 1828, door geweld van wapenen afgezet zÿnde, werd de regering aan den Generaal *Lavalle* opgedragen.

FROM ST. THOMAS PAPERS.

JANUARY 23.

By an arrival from St. Jago de Cuba since our last we are informed that the Spanish government, were negotiating with the Haytien Government for the recovery of the Spanish part of St. Domingo; Four millions of Dollars to be paid to the French Government by the former (on account of the latter) was reported had been demanded, to reimburse the Haytiens for the expence, which that part, had occasioned them. The Spanish frigate *Casilda*, captain *Sevilla*, having on board a Commissioner Don *Francisco Castro*, had touched there from the Havannah, and left that port for Port-au-Prince previous to the departure of the above vessel to endeavour to bring this negotiation to a conclusion.

The Greek question, the contemplated change in the composition of the French Ministry and the present state of affairs in the East of Europe, continue to occupy the attention of the Press in England. The reinforcements which England sends to its squadron in the Archipelago have, it is said, induced Count *Heyden* to demand of Admiral *Malcolm*, some motive for the measure who had replied that there was no intention of encreasing the number of the English men of war, but to replace those whose term of service had already expired and were to return home. It is still most confidently asserted that the British Government, were actually negotiating with the American Minister respecting the renewal of the trade between the British West India Islands and the United States.

LONDON.

NOVEMBER 21.

The Duke of Wellington had a long interview with the King on Tuesday; the audience lasted for nearly three hours, and a variety of business was transacted. We mention this fact the more particularly, in order to give an opportunity for noticing a rumour circulated with an industry that would be meritorious if it were not exerted for the purpose of deception. It has been said very confidently, and by persons who at all events ought to be above giving countenance to premeditated fiction, that the intercourse between the Sovereign and the First Minister of the Crown has not latterly possessed that character of confidential cordiality by which it was once distinguished, and which is, perhaps, indispensable to the prompt and efficient administration of public affairs; that the Sovereign receives his trusted servant reluctantly, and only when some great exigency requires a meeting; and that there is no disposition on the part of the First Lord of the Treasury to render these conferences of more frequent occurence, or of more extended duration; or—to express the matter more plainly—we are taught to believe that the foundation on which the present order of things rests is insecure, and that a change is probable, if not imminent. Is this really so? Are we on the eve of one of those changes which necessarily and inevitably impede the progress of objects of general and national solicitude? The very reverse of all this is the fact; the direct and masculine understanding of the Premier is a sufficient guarantee against a system which would tend to preserve office at the expense of personal independence; and the deportment of the Sovereign is such as befits him towards the most eminent of his subjects, and most trusted of his counsellors. At no one time were the relations between the parties more perfectly cordial and satisfactory.—*Morning Chronicle.* How this may be we do not know; but the infrequency of the Duke of Wellington's visits to the King is not at all likely to weaken his influence as a Minister. Some of the Duke's predecessors, we imagine, fell into an error of an opposite kind; they applied too frequently to the King to relieve them from difficulties, from which he took it to be their business to relieve him. Kings, like other men, do not like to be plagued by their servants troubles. We believe it to be a merit in the Duke of Wellington (whatever some of our contemporaries may think) that he gets through his business without fuss or agitation. No one can complain of his delays, or indecision, or inattention; but yet he eats his dinner, and even takes ordinary exercise and recreation, instead of walking (as some of our friends would desire) up and down Parliament Street, in an agitated manner, dressed in black, with broad weepers on his sleeves, shedding tears as large as pistol bullets over the fate of the Sultan, or the obstinacy of Don Miguel. We do not go so far as to say, that in ordinary times the less a Government does, the better—but certainly the less it professes to do when it can do nothing, and the less expectation it raises by idle bustle and agitation when it can do little, the more likely it is to effect some substantial good.—*Globe.*

PRIVATE CORRESPONDENCE.

PARIS, Nov. 28.

Many of our liberal journals of yesterday morning expressed great anxiety respecting the reports which pervaded the town the preceeding evening. It appeared that the same communications had been made to them all; for this time it was not the *Gazette de France* which furnished the subject for their declamations. These reports had reference, as it would *seem*, to a work attributed to M. Beugnot, and entitled *Additional Articles to the Charter*. His plan is founded on the exclusion of the *Patentés* from the electoral colleges, which are to be composed in future of none else but landed proprietors; by this project, in case the Crown should deem it necessary to dissolve the Chamber, it hopes to obtain elections more conformable to its views.

Opinion is strongly devided upon this question, or rather upon the thousand questions connected with it which are raised in the saloons. Would the Court succeed by the terror which it seeks to inspire, or by the system of corruption which would be attempted? What part will the public play in this game? What will be the result of the associations which have been formed in different places to refuse the payment of taxes in certain cases? Many persons, very moderate in politics, express themselves on these different questions with doubt.

On the other side, the Court appears resolved to push matters to the last extremity. "We must to horse." is the ordinary burden of the courtier's song. One of the stories which has got abroad on this subject is, that M. le Duc de Maillé, who has been ranked for some time past among the opponents of the Court, asked, during the few last days, a Lieutenant General whether the troops might be depended on?—Upon the Lieutenant General's making a rather evasive answer, and upon his dealing in certain vague generalities, the Duke said to him, "But if they were to receive an order to dissolve the Chamber?" The General ought to have answered, "I think that we may depend upon *the officers*."—In what a situation are we placed, when such subjects are the common topics of conversation at Court?

Whatever may be the issue of this conflict which is on the point of breaking out between the Crown and the nation, let it be well understood on your side of the Channel that the aggressor is the Court, which cannot suffer any liberty, except that which it takes itself. It feels a strong resentment on account of the public honours paid to the remains of General Foy, and of the subscription opened in favour of his family. It allowed a base insult to be offered to the hearse of the venerable Duke de Rochefaucauld, and has never permitted a single opportunity to escape for manifesting the most decided aversion to every real application of the system of liberty established by the Charter. At present it is reviving the miserable stories of a pretended directing committee. It is ordering its agents to seize everywhere the images of a young man, who would probably be forgotten, if it were not for the importance which is attached to this puerility. Every public measure adopted for some time past has created an antipathy in the nation, which, confiding too easily in solemn oaths, is left without suitable defence against the attacks of power, and which will witness the wreck of its liberty, without having the means of preventing it.

The report of a subscription amounting to one or two millions sterling, contributed by several of the Powers of Europe to destroy every remnant of the revolution, is now very prevalent. It is very difficult to believe in the reality of such a subscription; but after the measures which were adopted to produce the destruction of the constitutional system in Spain, one may believe that the project is possible.

The defeat of the Spaniards in their invasion of Mexico, has been accomplished in a manner that will afford a useful lesson to the South American Republics, should the Court of Madrid be so infatuated as to make any more attempts of the kind. The Fabian plan of delaying attack, and leaving the enemy to suffer from deficiency of provisions and the effects of the weather, is particularly applicable to a country and climate, where the heat is always intense on the coast. Of the Spaniards, who lost their lives or were invalided, amounting, from the time of their landing at Tampico, to about 1,500 men in all, three fourths were the victims of disease, for the whole of their killed and wounded did not exceed 300. Warned by this awful mortality, they lost no time in carrying the capitulation into effect, for that document having been signed on the 11th of September, the fort of Tampico was delivered up on the 12th, and on the 13th the town was wholly evacuated by the Spaniards and occupied by the Mexicans. Equally reluctant will their countrymen, in all probability be, to set foot on the shore of Colombia, or any of their colonies. In fact could we apply to the Government of Ferdinand the same rules of judging as to the councils of other countries, we shall be led to consider the defeat of the attempt on Mexico a prelude to a conviction at Madrid that the recovery of the colonies by the Mother Country was utterly hopeless, and that consideration equally of policy and humanity called for an acknowledgment of their independence.

Amnesty in Spain.—The King of Spain has been granting favours and honours in his rejoicing for the landing of his expedition on the coast of Mexico. The following are stated to be certainly known:—A general amnesty for all political offences and opinions; it will, however, be still forbidden to certain persons to approach the capital. All the Spanish Ministers receive the Grand Cordon of Charles III; and the Neapolitan Minister of Foreign Affairs, receive the Order of the Golden Fleece.—The Prince d'Anglona, Marquess de Mon Salud, and General Morillo, who is Count de Carthagena, are declared to be purified and are restored to their ranks and honours. Brigadier-General Barradas and Laborde, who commanded the expedition against Mexico, are promoted a grade, and created noblemen of Castile.—*Journal des Debats.*